

[Holstein.]

nærmeste Købstad let suser forbi paa Automobil—en Skov, som egner sig glimrende til Vildt; men hvor der i Tide og Utide er Ufred som Følge af automobilfarende Krybskytter —, og at disse Krybskytter, som huserer dér, er løse Folk, Folk, som opholder sig i den paagældende By paa et givet Tidspunkt, men som maaske et Par Maaneder efter er forsvundet fra denne Købstad og trukket et helt andet Sted hen. Ja, hvad betyder saa denne Omstændighed til Bedømmelse af, hvad Jagtretten paa den paagældende Del af Terrænet er værd? Der kan tænkes et Terræn, som er meget utilgængeligt for Krybskytter, men som til Gengæld heller ikke er særlig velegnet til Jagtterræn, og hvor Værdien af Jagtretten forringes paa Grund af Terrænets Beskaffenhed; saa skal *det* overvejes. Det kan endelig tænkes, at der flere Aar i Træk har været meget strenge Vintre, og at de, som har lejet Jagten, ikke har haft Raad til at holde Skytte eller føre Opsyn og ikke har haft Raad til at fodre Vildtet i disse strenge Vintre, og som Følge deraf er der død en Masse Vildt. Hvorledes kommer disse Forhold til at blive taget i Betragtning som Forhold, under Hensyn til hvilke Vederlaget for Jagtrettens Afstaaelse skal fastsættes? Saaledes rejser der sig Spørgsmaal efter Spørgsmaal. I mine Øjne er det simpelt hen en uløselig Opgave at finde et rationelt og retfærdigt Grundlag for en Afløsning af en Ret som Jagtretten.

Men saa staar der yderligere i Stykke b., at saafremt Jagtretten tilkommer den berettigede for et bestemt Aaremaal, der er kortere end 25 Aar, skal Afløsningen foregaa paa den og den Maade. Den „berettigede“ maa formodentlig være den, der har lejet Jagten, det kan jo umuligt være Ejeren, der her sigtes til, for saa burde der selvfølgelig have staaet Ejeren. Hans Ret er jo ikke tidsbegrænset; saa maa der formodentlig sigtes til den, som Ejeren har lejet sin Jagtret til. Men hvorledes kan denne Bestemmelse i § 2, Punkt b., rime sammen med Bestemmelsen i § 3, Stk. 3, hvor der staar følgende:

„Den Ejer eller Bruger, til hvem Jagtretten overdrages i Henhold til Bestemmelserne i nærværende Lov,“

— Afløsningsbestemmelserne —

„maa dog respektere de Lejemaal om Jagten, som Ejeren af Jagtretten maatte have indgaaet, forinden denne Lov træder i Kraft.“

Jeg synes, at denne sidste Bestemmelse her staar i aabenbar Modstrid med den sidste Bestemmelse i § 2, Punkt b.

Men hvorledes vil det overhovedet gaa paa et stort Gods med Hensyn til Jagten baade retsligt og praktisk? Vi tænker os, at disse Bestemmelser træder i Kraft. Lad os saa tænke os et afløst betydeligt Majoratsgods, hvor der findes baade store Hovedgaarde, Bøndergaarde, som er overtaget til fri Raadighed som over Hovedgaarde, men som er forpagtet, ud, og Lejehusmænd med smaa Landbrug, Lejehusmænd, som er Landarbejdere paa Hovedgaarden eller i Skovene paa Distriktet. Og lad os sætte paa den ene Side, at hele Jagten paa et saadant Gods er lejet ud til andre, og paa den anden Side, at dette ikke er Tilfældet, men at Ejeren selv har Jagten over hele Godset. Hvorledes vil det saa gaa, hvis disse Bestemmelser træder i Kraft? Jeg vil tage det Tilfælde, at hele Jagtdistriktet er lejet ud, maaske til 3—4 forskellige Mennesker og paa forskelligt Aaremaal, paa 3, 6, 8, 10 Aar. Saa siger Bruger, Lejeren, Husmanden, Gaardforpagteren: Nu vil vi have Jagtretten afløst! Ja, skal der saa med det samme afløses efter § 2 b., eller skal de fremmede Lejeres Jagtret, som maaske er uopsigelig paa Aaremaal, respekteres? I § 3, 3die Stykke, staar der, som sagt, at dog maa respekteres de Lejemaal om Jagten, som Ejeren maatte have indgaaet, forinden denne Lov træder i Kraft. Det staar mig ikke klart. Men lad os se bort fra denne Uklarhed et Øjeblik, og lad os sætte, at Jagtretten afløses mere eller mindre vilkaarligt, for der kan, hvor den er lejet ud af Ejeren, ved Vederlagets Fastsættelse tænkes at forekomme Vilkaarlighed ikke blot overfor Ejeren, men ogsaa overfor dem, der har lejet. Det er sandsynligt, at den Læge i Slagelse eller Brygger i Skelskør, som har lejet en Del af et stort Jagtdistrikt uopsigeligt paa Aaremaal og sat Vildt ud, Fasaner, Harer, for at bringe Vildtbestanden op igen, ansat Skytte dér til at føre Tilsyn overfor Krybskytteri og fodre Vildtet om Vinteren, aldeles ikke, hvis Vederlaget fastsættes alene efter disse ganske skitsemaessige og intetsigende Bestemmelser i § 2 b., vil faa virkeligt Vederlag for sin Lejeret, som han bliver nødt til at opgive.

Vi forudsætter derefter, at der er afløst, og at baade Lejeren og Ejeren har faaet, hvad den paagældende Kommission nu mener de bør have. Hvad vil der saa ske? Ja, Forholdet vil blive dette, at den paagældende Bruger, Forpagter eller Lejehusmand vil i den førstkommande Jagtsæson, efter at Loven er traadt i Kraft, skyde alt, hvad de overhovedet formaar, Dag ud og Dag ind, paa deres lejede Ejen-